

PERFORMANCE

2022

ROOMS+

CONTEMPORARY ART EXHIBITION





PERFORMANCE

2022

ROOMS+

CONTEMPORARY ART EXHIBITION

ST GEORGE LYCABETTUS HOTEL

10.03.2022 - 15.03.2022

KAPPATOS  
GALLERY

KAPPATOS  
PANTHEON



## ΕΚΘΕΣΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Στην τρίτη δεκαετία των ROOMS από την πρώτη διοργάνωση το 1999, η Αίθουσα Τέχνης Καππάτος και η Πολιτιστική Εταιρεία Πάνθεον διοργανώνουν την Ετήσια Έκθεση «PERFORMANCE ROOMS2022» στην οποία Performers από τις Εικαστικές και Παραστατικές Τέχνες, το Θέατρο, τον Χορό, τη Μουσική, τα Multimedia και άλλους καλλιτεχνικούς χώρους, με τη συμμετοχή Επιμελητών, Ιστορικών Τέχνης και Θεωρητικών, παρουσιάζουν τα έργα τους στα δωμάτια του Ξενοδοχείου St George Lycabettus, δίνοντας έτσι τη δυνατότητα να δηλωθούν και να καταγραφούν συστηματικά οι σύγχρονες τάσεις και προτάσεις στον καλλιτεχνικό χώρο της Performance, καλλιτεχνικά και θεωρητικά και να δημιουργηθεί ένας ουσιαστικός και γόνιμος διάλογος μεταξύ των συμμετεχόντων.

Στην εικοστή τέταρτη χρονιά των ROOMS που έχουν ως ζητούμενο την ανίχνευση και παρουσίαση στο ευρύ κοινό των νέων τάσεων και προτάσεων στον εικαστικό χώρο, έχουμε ξανά την ευκαιρία να ανακαλύψουμε και να κατανοήσουμε τη σκέψη και το δημιουργικό έργο των σύγχρονων καλλιτεχνών και θεωρητικών τέχνης, να προβάλλουμε το σημαντικό και ουσιώδες και να διευρύνουμε τα όρια της εμβέλειας και υποδοχής της Σύγχρονης Τέχνης. Σε όλη την διάρκεια αυτών των εκθέσεων, αυτή η προσπάθειά μας έχει δείξει και την αντοχή της αλλά και την αναγκαιότητα και χρησιμότητά της ως ένας τόπος συνάντησης και επικοινωνίας, μια πλατφόρμα διαλόγου και ανάδειξης προβληματισμών. Ένας χώρος δικός μας, έρευνας και στοχασμού, ένας χώρος όπου η ελεύθερη δημιουργική σκέψη βρίσκει έδαφος να υπάρξει από κοινού, να παράγει δημόσιο λόγο και να προσεγγίζει ένα ευρύ κοινό πολιτών που αναζητά την επαφή με την πνευματική και καλλιτεχνική δημιουργία.

Σε αυτή τη διερευνητική, ευρεία ανίχνευση των σύγχρονων «τόπων», ζητάμε τη συνεργασία όσο το δυνατό περισσότερων επιμελητών, νεώτερων όπως και καθιερωμένων, ώστε το αποτέλεσμα να συγκεντρώνει και να αποκαλύπτει αρκετές από τις υπάρχουσες τάσεις της θεωρητικής σκέψης στον χώρο της τέχνης. Οι καλλιτέχνες που στη συνέχεια προτείνονται, πιστεύουμε ότι αποτελούν σαφείς ενδείξεις της σημερινής εικαστικής πραγματικότητας στη νέα σύγχρονη τέχνη καθώς η σύγχρονη δημιουργική θεωρητική σκέψη βρίσκεται σε μια αντίστοιχη και παράλληλη πορεία έρευνας του περιεχομένου της και αναζήτησης του αντικειμένου της με την σύγχρονη καλλιτεχνική δημιουργία. Καταδεικνύεται έτσι ο πλουραλισμός των

εκφραστικών μέσων, η ανεξαρτησία, ο χαρακτήρας, η διαφορετικότητα, οι ιδιομορφίες, η μορφοπλαστική ποικιλία της καλλιτεχνικής δημιουργίας όπως διαμορφώνεται στην αυγή του εικοστού πρώτου αιώνα και όπως ενδεχομένως θα εξελιχθεί.

Η επιλογή ενός ξενοδοχείου για τη παρουσίαση αυτής της έκθεσης, είναι συνάρτηση της επιλογής για αυτόνομες παρουσιάσεις καλλιτεχνών στον ίδιο χώρο αλλά και της ανάγκης το σύγχρονο έργο τέχνης να διεκδικήσει και να καταλάβει τον δικό του προσωπικό, ιδιωτικό και ταυτόχρονα δημόσιο χώρο, σε πλήρη αντιστοιχία και αρμονία με τον χαρακτήρα και το νόημα του σήμερα.

Μέσα από την ξεχωριστή ιδιαιτερότητα και το “προσωπικό στοιχείο” του έργου τέχνης, την πολυσημία και την συμπαντικότητα του πνευματικού περιεχομένου του, την ενδελέχεια της ιστορικότητάς του αλλά και την ανάγνωσή του σαν μια πράξη ερμηνείας του λόγου του, οικειοποίησης και μεταφοράς, καταδηλώνεται αφ’ ενός η συνενοχή όσων συν-ενέχονται στην διαδικασία της εξέλιξης αυτής της πολιτισμικής αξίας και αφ’ ετέρου ο βαθμός εξάρτησης, επιρροής και αλληλεπίδρασης, καλλιτεχνικής και κοινωνικής, μεταξύ περιφέρειας και κέντρου. Εξετάζεται η ταυτότητα και η μοναδικότητα του έργου τέχνης, που ισχυροποιείται εμπεριέχοντας ταυτόχρονα σημεία και ιδιότητες πολιτισμικής ανεξιθρησκίας και υπέρ-εθνικότητας. Η εξέλιξη των σχέσεων και των προτάσεων συνέβαλε ώστε να μπορούμε να αναζητούμε και να συνυπάρχουμε ταυτόχρονα σήμερα και να δηλώνουμε ότι το φαινόμενο της Τέχνης δεν είναι ατομική υπόθεση αλλά συλλογική.

Με τη βεβαιότητα αυτή αλλά και έχοντας συνείδηση ότι η εξέλιξη των πραγμάτων οφείλεται και στην πρωτοβουλία όσων εμπλέκονται με δημιουργική διάθεση σε αυτό τον ιδιαίτερο πνευματικό χώρο, συγκεντρωθήκαμε μια ακόμη φορά, για να ανιχνεύσουμε και να παρουσιάσουμε, μέσα από αυτή την Έκθεση, τη σύγχρονη πραγματικότητα στο ευρύτερο εικαστικό περιβάλλον μας. Παρουσιάζουμε με την συνεργασία και τις προτάσεις ενός μεγάλου αριθμού επιμελητών - όχι μόνο θεωρητικών της τέχνης, αλλά και αρχιτεκτόνων, θεατρολόγων - ένα μεγάλο αριθμό καλλιτεχνών με τη φιλοδοξία αυτή η πρωτοβουλία μας να αποτελεί μια πλατφόρμα διαλόγου και συνύπαρξης του λόγου και του έργου. Ένα όχημα για τη συλλογική δράση, ένα κοινό δημόσιο χώρο για τα προσωπικά οράματα.

Γεράσιμος Καππάτος

## Σπυριδούλα Γκέκα

### Clytemnestra

"Με σκέπασμ' αξεπέραστο σα ψαριών δίχτυ,  
τονέ τυλίγω- αρχοντικό φόρεμα ολέθρου-  
και δύο φορές τονέ χτυπώ' και με δύο βόγγους  
πέφτει παράλυτο κορμί' και, σωριασμένος,  
τρίτη από πάνω του βαρύ, ταμμένη χάρη  
του Δία σωτήρα των νεκρών κάτω στον Άδη."  
Αγαμέμνονας, Αισχύλος

Η "Clytemnestra" ξεκίνησε το ταξίδι της ως μέρος της διπλωματικής μου εργασίας στη Βασιλική Ακαδημία Καλών Τεχνών της Αμβέρσας το 2019. Από τότε, συνεχίζεται μία έρευνα με επίκεντρο το σώμα, όπου μέσω της σωματικής έκφρασης, των κοστούμιών και της "μαλακής" γλυπτικής δημιουργώ ένα σύμπαν όπου αφηγούμαι ιστορίες από την "άλλη πλευρά". Η Μήδεια, η Κλυταιμνήστρα, η Σαλώμη, η Μέδουσα και άλλες, είναι μορφές που συνθέτουν το εικαστικό μου έργο και γίνονται το "μέσο" για να διηγηθώ πτυχές του γυναικείου βιώματος.

Στην performance «Clytemnestra» το κοστούμι αποτελεί καθοριστικό στοιχείο της επιτέλεσης καθώς είναι αυτό που καθοδηγεί την κινησιολογία της. Πρόκειται για ένα «δίχτυ-κέλυφος» το οποίο έχει πλεχτεί από πολλά καλσόν- ένα κατεξοχήν γυναικείο ρούχο/αξεσουάρ, του οποίου οι άκρες καταλήγουν σε «βαρίδια» κατασκευασμένα από το ίδιο υλικό και γεμισμένα με άμμο και χώμα. Το σώμα καλείται να αντισταθεί σε αυτήν την κατάσταση αδράνειας στην οποία έχει υποβληθεί και να κινηθεί στον χώρο ως μία συμβολική πράξη προσωπικής απελευθέρωσης.

Το Performance Rooms 2022, γίνεται η αφορμή για τη συνεργασία μου με την ηθοποιό Σπυριδούλα Γκέκα, η οποία προσθέτει στην performance το στοιχείο του λόγου και γίνεται ο συνδετικός κρίκος ανάμεσα στην ηρωίδα του Αισχύλου και σε μία ηρωίδα της πραγματικότητας. Έτσι, το έργο ακροβατεί ανάμεσα στο κόσμο των εικαστικών και του θεάτρου, δανειζόμενο την ιστορία του ρόλου και ταυτόχρονα καταργώντας την. Τα ίχνη που αφήνει πίσω της γίνονται τα πειστήρια της διαδρομής της και ένας νέος "τόπος" τον οποίο δημιουργεί η ίδια. Από την αρχή, ελεύθερη.

Επιμέλεια: **Αφροδίτη Αναστοπούλου**



**Clytemnestra**

Mario Banushi  
Χρυσή Βιδαλάκη  
Ξένια Ντάνια

**Ragada**

Εγώ πάντα έλεγα ότι η γέννα είναι ένας ανάποδος έρωτας.

Η μητέρα μου γέννησε εμένα κι άλλα χιλιάδες παιδιά. Ήταν μαία. Ακούγοντας ιστορίες από την ίδια άρχισε να με αφορά πολύ ο άνθρωπος και τα πρώτα βασικά ένστικτά του. Αυτός είναι ο λόγος που χρησιμοποιούμε απτά υλικά. Δανείζομαι επίσης αυτοβιογραφικές ιστορίες και εικόνες από την παιδική μου ηλικία. Μέσα από τέτοιες συνδέσεις προκύπτει η σκηνική πρόταση της ανάμνησης. Παραλογισμός νανούρισμα ελλιπής έκτρωση άγγιγμα αυτοχειρία αντάμωμα γάλα χώμα ταυτότητα παράπονο μουνί η ανοιχτή πληγή Αλβανία ηδονή το γάλα της θλιβερής μου μητέρας χάλασε. Η σχισμή, το φως και το σκοτάδι... ΘΡΗΝΟΣ ΘΡΗΝΟΣ ΘΡΗΝΟΣ.

Sound design : Εμμανουήλ Ροβίθης

Παραγωγή : Θέατρο στη Σάλα

Επιμέλεια: **Mario Banushi**





Ragada

# Αλεξάνδρα Αναγνωστοπούλου



## Let's be honest, I never got to learn anything

Αφορμή για το έργο υπήρξαν τα ταξιδιωτικά ημερολόγια των Γάλλων Andre Grasset de Saint Sauver, κατά την παραμονή του στην Κέρκυρα (1781-1798), και J.M. Tancoigne, κατά το πέρασμά του από τη Νιο (1812), οι οποίοι έγιναν μάρτυρες σε, κατέγραψαν και σχολίασαν τελετές με θρησκευτικό χαρακτήρα.

Οι εντυπώσεις του Tancoigne από τη μνημόσυνη τελετή της κόρης του προεστού στη Νιο και οι εντυπώσεις του Sauver από την πένθιμη τελετή στην Κέρκυρα αντιπαραβάλλονται με τις εντυπώσεις του τελευταίου από τη γαμήλια τελετή στο νησί. Στο έργο εμπλέκονται οι διαβατήριες τελετές του θανάτου με αυτές του γάμου (αποχωρισμός/μετάβαση/ενσωμάτωση), και εντοπίζονται συγγένειες μεταξύ τους. Κεντρικό στοιχείο της έρευνας αποτέλεσε η τελετουργική χρήση των ενδυμάτων και το στρώσιμο σε κάθε περίπτωση, θλιβερή ή χαρμόσυνη, ενός τραπέζιου στο οποίο συνυπάρχουν τα προσωπικά αντικείμενα της νεκρής ή το πουκάμισο της αγνείας της νύφης με πιατέλες φαγητών, γλυκών και ποτά. Όπως αναφέρεται, στις πένθιμες τελετές στρωνόταν ένα τραπέζι και οι γυναίκες συγγενείς έφερναν γλυκά και κρασί, ενώ ανάμεσα στα εδέσματα απλώνονταν τα κοσμήματα και τα στολίδια της νεκρής. Τις προετοιμασίες αναλάμβαναν οι γυναίκες ενώ το μοιρολόι περιγράφεται ως φοβερά υπερβολικό, με τις ίδιες να τραβούν και να ξεριζώνουν τα μαλλιά τους και να ματώνουν με γροθιές το στήθος τους παρ' όλο που πολλές φορές το μοιρολόι έπαιρνε εύθυμο χαρακτήρα και έμοιαζε με χαρούμενο τραγούδι. Παράλληλα, η καταγραφή της χαρμόθυνης τελετής από την Κέρκυρα μας πληροφορεί ότι η μέλλουσα νύφη πηγαίνοντας προς την εκκλησία όπου θα τελούνταν το μυστήριο, και σύμφωνα με πανάρχαια ιερή συνήθεια, ξεσπούσε σε κλάματα, ενώ ο έλεγχος της παρθενίας της είχε τον χαρακτήρα θεάματος. Την επομένη του γάμου, και αφού η πεθερά της νύφης έβλεπε με τα μάτια της την απόδειξη της αγνότητας, το ματωμένο εσώρουχο της νύφης, που ονομαζόταν πουκάμισο, στρωνόταν ως τραπεζομάντηλο σε ένα τραπέζι στο οποίο οι γυναίκες συγγενείς έφερναν και ακουμπούσαν φαγητά, γλυκά, κρασί, και ξεκινούσε το γλέντι.

«Οι επισκέπτες έβλεπαν με τα μάτια τους κι έπαιρναν και το κολατσιό τους.», όπως χαρακτηριστικά περιγράφει ο Sauver.

Στο έργο της Let's be honest, I never got to learn anything, η καλλιτέχνη δημιουργεί μια δράση κατά την οποία ράβει ένα σεντόνι φτιαγμένο από λευκά γυναικεία πουκάμισα, και πάνω κεντά με τρίχες από μαλλιά γυναικών και άλλα υλικά, αποτρεπτικά μοτίβα και σύμβολα που αναφέρονται στις διαβατήριες τελετές, στοιχεία που συχνά αποτελούσαν στολίδια της νυφικής φορεσιάς, που απεικονίζονταν σε τάματα, που υποδηλώνουν έμμεσα ή άμεσα τη θέση και τον ρόλο της γυναίκας διαχρονικά, που φανερώνουν την οικειότητα ανάμεσα στα σώματα δυο εραστών προτού κατασπαραχθούν, που δημιουργούν συνειρμούς σχετικά με μια ανθρωποφαγική/κανιβαλική πλευρά στις ανθρώπινες σχέσεις, και που μπλέκονται με σύμβολα της σύγχρονης κουλτούρας. Το σεντόνι μπορεί να διαβαστεί ως τραπεζομάντηλο ή ως σάβανο, καθώς στα δύο άκρα του θα έχουν κεντηθεί τα σύμβολα της Ανατολής και της Δύσης, αναφορά στο γεγονός πως τα πόδια του νεκρού κοιτούσαν πάντα προς την Ανατολή ώστε να φύγει πιο εύκολα η ψυχή.

Η καλλιτέχνη θα κεντά το σεντόνι με τρίχες από μαλλιά γυναικών και άλλα υλικά καθ' όλη τη διάρκεια της έκθεσης. Οι θεατές θα συμμετέχουν στη δράση προσφέροντας τρίχες από τα μαλλιά τους ή/και σημειώνοντας με μολύβι κάποιο σχέδιο/σύμβολο που θα ήθελαν να κεντηθεί επάνω στο σεντόνι.

Επιμέλεια: **Νάσια Καλαμάκη**



Let's be honest, I never got to learn anything

# Αναστάσης Παναγής Μελέτης Φλώρα Βάβουλα



**Ανάμεσα σε  
αντιθετικά αλληλοεξαρτώμενα ζεύγη  
Μετατρέποντας την ιστορία σε φύση  
Μαθαίνοντας τι απαγορεύεται και τι επιτρέπεται  
Το ίδιο παραμύθι ξανά και ξανά μέχρι το τέλος  
Και το αγόρι σκοτώνει το δράκο  
Και ο πρίγκιπας σώζει την πριγκίπισσα  
Και έζησαν αυτοί καλά  
[επαναπρογραμματισμός ...]  
Αλληλεπίδραση από την αρχή  
Χωρίς ενοχή ή αθωότητα  
Χωρίς καλό και κακό  
Γκρεμίζοντας,  
Me agape <3**

Το **page 64010035** είναι μια εν εξελίξει performance από τον Αναστάση Παναγή Μελέτη και την Φλώρα Βάβουλα η οποία παρουσιάστηκε πρώτη φορά τον Νοέμβριο του 2021. Ο τίτλος αναφέρεται σε μια φανταστική σελίδα, με σειριακό αριθμό, μια μελλοντική στιγμή, μετά το τέλος του παραμυθιού, μετά από κάθε “κι έζησαν αυτοί καλά”.

Κεντρικός πυρήνας της έρευνας της ομάδας είναι οι μηχανισμοί κατασκευής και παγίωσης των στερεοτύπων. Στο παρόν έργο εστιάζουν στην δυνατότητα του παραμυθιού να παρουσιάζει ως φυσικό και αναγκαίο, κάτι που αποτελεί προϊόν ιστορικής και κοινωνικής κατασκευής .

Μελετώντας μύθους, παραμύθια και σύγχρονες αφηγήσεις, εντοπίζουν τα βασικά δομικά τους στοιχεία και εστιάζουν στις αλληλεπιδράσεις των αρχετυπικών τους χαρακτήρων (Πρίγκιπας - Πριγκίπισσα, Ήρωας – Τέρας κ.α). Μέσα από τα παραπάνω προκύπτουν αντίθετα και αλληλοσυμπληρωμένα ζεύγη όπως: Καλό - Κακό / Πολιτισμένο - Πρωτόγονο/ Άνθρωπος - Ζώο / Αρσενικό - Θηλυκό / Ενεργητικό - Παθητικό / Όλο - Μέρος / Λογική - Συναίσθημα κ.ο.κ. τα οποία καθιερώνουν σχέσεις επιβολής και εξάρτησης.

Οι performers ξεκινούν ένα παιχνίδι ανταλλαγής ρόλων με την χρήση αντικειμένων και υλικών. Συναντιούνται ανάμεσα σε λάσπες, κομμένες σελίδες και λουλούδια, παλεύουν, παίζουν και διεκδικούν. Φωτίζονται από την προβολή της επιφάνειας εργασίας ενός υπολογιστή. Ο χώρος βομβαρδίζεται από αναδυόμενα παράθυρα με αποσπάσματα από trends, video games, social media, ταινίες, διαφημίσεις, κ.α.

Χρησιμοποιώντας τα εργαλεία του μύθου εναντίον του.

Στοχεύοντας στην αλλαγή αυτής της κοινής αφήγησης, που υπόσχεται “Happy Endings” σε «άτακτα» αγόρια και «φρόνιμα» κορίτσια, ξεκινάει ένα ταξίδι. Σκίζοντας σελίδες και γράφοντας από πάνω τους, γεννιούνται νέοι τρόποι αλληλεπίδρασης, παίζοντας και “κατακρευοργώντας” με νέους όρους.

Επιμέλεια: **Μαργαρίτα Καταγά**



## Νίκη Γρυλλάκη

### "Στιγμιότυπα - Παράσταση για τη Κάμερα"

«Το δωμάτιό μου, σύμφωνα με τους υπολογισμούς του Πάντρε Μπεκάρια, βρίσκεται στον 45ο παράλληλο. Η θέση του δείχνει από ανατολικά προς δυτικά. Είναι τετράγωνο και από τοίχο σε τοίχο είναι 36 βήματα. Το ταξίδι μου όμως περιλαμβάνει πολύ περισσότερα από αυτά. Θα περιπλανώμαι διαγωνίως, συχνά χωρίς σχέδιο και χωρίς σκοπό. Θα βαδίζω μάλιστα και σε ζιγκ ζαγκ και εάν απαιτηθεί θα το διατρέξω κατά μήκος όλων των γεωμετρικών γραμμών». Xavier de Maistre , Ταξίδι στο δωμάτιο μου

Η Catherine Malabou, παραθέτοντας την επιλογή του Rousseau να περάσει την καραντίνα, κατά τη διάρκεια της πανδημίας στη Μεσσήνη, όχι με τους άλλους συνταξιδιώτες του στο καράβι, αλλά κατοικώντας μόνος του στο άδειο κτίριο του Λαζαρέτο στην πόλη (Εξομολογήσεις, 1782), γράφει για τη δύσκολη πρόκληση «να απομονωθεί κανείς από τη συλλογική απομόνωση», να «διανοίξει έναν χώρο όπου θα είναι μόνος, ενώ είναι ήδη απομονωμένος από την κοινότητα». Αυτός ο χώρος μοναξιάς προστατεύει από την απομόνωση, δημιουργεί τη συνθήκη από όπου είναι δυνατές οι ανταλλαγές με τους άλλους. Το σπίτι γίνεται «ένα απέραντο πεδίο στο οποίο μπορούμε να περιπλανηθούμε χωρίς βιασύνη προς κάθε κατεύθυνση», γράφει ο Xavier De Maistre, εξιστορώντας ένα ταξίδι σαράντα δύο ημερών που επιχειρεί στο δωμάτιό του, όπου βρίσκεται έγκλειστος (Ταξιδεύοντας στο δωμάτιό μου, 1794).

Η περιπλάνηση σε οικείους χώρους αποτελεί ένα "ταξίδι" απαιτεί ενδελεχή λεπτομέρεια, ενσυναίσθηση και ταυτόχρονα πολλαπλή ενεργοποίηση των αισθήσεων. Όσο μάλιστα ελαχιστοποιείται η κλίμακα της περιήγησης, τίθενται στο μικροσκόπιο διάφορα σημεία και στοιχεία εξωτερικά και εσωτερικά δημιουργώντας μία ανανεωμένη Γραμματική του χώρου- σε πραγματική, φανταστική, ψυχαναλυτική, εσωτερική διάσταση- όπου τα αντικείμενα εξωτερικά αλλά και οι αναδυόμενες σκέψεις και συναισθήματα συνθέτουν μία νέα συνθήκη.

Η πρόσφατη συνθήκη κατ' ανάγκην εγκλεισμού υπήρξε και η έμπνευση για τη δημιουργία της περφόρμανς της Νίκης Γρυλλάκη, όπου έννοιες που αφορούν την υλική αλλά και την άυλη χωρική διάσταση συνυφαίνουν την αφήγηση εν είδει ημερολογίου που εκτυλίσσεται ως μία εφήμερη βιωματική δράση. Η συγκεκριμένη περφόρμανς μετουσιώνει το σωματικό εγκλεισμό σε πνευματική απελευθέρωση δημιουργώντας μία ψυχογεωγραφική αναπαράσταση ατέρμονων διαδρομών -εφορμούμενων από διάφορες συντεταγμένες σε πραγματικό χώρο και χρόνο αλλά και ενώνοντας με γνώμονα το *dérive* (εφόρμηση) διαφορετικά σημεία και ιχνηλατώντας μία διαδρομή ψυχική και πνευματική σε πραγματικό και δεδομένο χώρο. Ένα σύντομο ψυχαναλυτικό ταξίδι όπου τη χρονική συγκυρία στην οποία πραγματοποιείται συνειπικουρούν ευνοϊκά η Μνήμη, η ανάμνηση και η διάδραση του "εγώ" με τον "Άλλο".

Επιμέλεια: **Εύα Κέκου**



Στιγμιότυπα - Παράσταση για τη Κάμερα

## Μαρίνα Τσιρώνη

### “walk me through”

Ως προς της θεματική της, η performance “walk me through” πρόκειται για ένα κάλεσμα του καλλιτέχνη προς τους θεατές να λάβουν τα κατάλληλα ερεθίσματα προκειμένου να συνδεθούν με αυτό που στην ψυχανάλυση ενήλικων αποκαλείται “inner child”. Το εσωτερικό παιδί αφορά το κομμάτι της ενήλικης προσωπικότητας που διαμορφώνεται κατά την παιδική ηλικία. Μέσα από τα βιώματα και τις εμπειρίες του, το inner child καθορίζει -σταδιακά- την αντίδραση και τα συναισθήματα του ενήλικου εαυτού απέναντι σε όσα συμβαίνουν στο παρόν του. Έτσι, αξιοποιώντας την θεωρία του «μεταβατικού αντικειμένου και χώρου» του αναπτυξιολόγου και ψυχαναλυτή D. W. Winnicott, επιχειρώ να δημιουργήσω μια συνθήκη -εν είδη σκηνικού παιδικής θεατρικής παράστασης- όπου μέσα από τα κατάλληλα οπτικά ερεθίσματα (κατασκευασμένα παιδικά παιχνίδια, οικείες τηλεοπτικές μορφές/cartoon, χρώματα κ.α.) καλώ κάθε θεατή να φέρει στο προσκήνιο και να επανασυστηθεί στο εσωτερικό του παιδί.

Σε μια κοινωνία όπου η τεχνολογία έχει εισβάλλει σε όλους τους τομείς της καθημερινότητας, η performance “walk me through” έρχεται να προτείνει την τέχνη -και πιο συγκεκριμένα τις επιτελεστικές πρακτικές- ως μια εναλλακτική ατομική εμπειρία. Μέσα από την περιπλάνηση στον χώρο, την παρατήρηση των σκηνογραφικών στοιχείων και την αλληλεπίδραση με τους performers, οι θεατές είναι ουσιαστικά αυτοί που επιτελούν την δράση, θέτοντας ένα νέο πλαίσιο σχετικά με τον ρόλο του καλλιτέχνη και την υλοποίηση κάθε έργου τέχνης. Αυτό αποτελεί και το βασικό εγχείρημα της performance “walk me through”, διότι αξιοποιώντας εικαστικά τα ερευνητικά πεδία της Τέχνης και της Ψυχολογίας, προσεγγίζει το κοινό βίωμα μέσα από την γνωριμία και την αλληλεπίδραση καλλιτέχνη και θεατών, στοχεύοντας στον επαναπροσδιορισμό μιας ασφαλούς βάσης δημιουργικής επικοινωνίας με κοινό παρονομαστή την παιδική μας ηλικία.

Συμμετέχουν: Άρτεμις Σαρτζετάκη, Αθανασία Τσάτσου, Βαγγέλης Νάνος, Μαρίνα Μαρκουλή.

Μουσική σύνθεση: Αθανασία Τσάτσου

Βοηθός επιμέλειας: Λυδία Πανάγου

Επιμέλεια: **Μαρίνα Τσιρώνη**





“walk me through”

# Ζωή Αντύπα



## “Yours, Peter”

“Stork, stork, fly away;  
Stand not on one leg to-day.  
Thy dear wife is in the nest,  
Where she rocks her young to rest.  
The first he will be hanged,  
The second will be hit,  
The third he will be shot,  
And the fourth put on the spit.” – “The Storks”, Hans Christian Andersen, 1839

Το μελαγχολικό και συμβολικό παιδικό παραμύθι του Χανς Κρίστιαν Άντερσεν «Οι Πελαργοί» (1839) από το οποίο προήλθε η γνωστή παράδοση ότι «τα μωρά τα διαλέγει και τα φέρνει ο πελαργός», αφορά μια σκληρή ιστορία όπου τέσσερις μικροί πελαργοί ενοχλούνται από μια παρέα παιδιών που τους κοροϊδεύουν τραγουδώντας ένα τραγούδι που περιγράφει να σκοτώνονται, υπογραμμίζοντας μ’ αυτόν τον τρόπο την σκληρότητα της φύσης αφού οι πελαργοί πρέπει να μάθουν να πετάνε για να είναι ασφαλείς. Μεγαλώνοντας οι πελαργοί αναπτύσσουν την επιθυμία να εκδικηθούν τα παιδιά που τους κοροϊδεύαν συμβουλευόμενοι τη μητέρα τους που τους προτείνει κάτι πολύ ασυνήθιστο: να εκδικηθούν τα παιδιά με το να φέρουν στις οικογένειές τους νεκρά μωρά.

Το ονειρικό overdose ως αντίδραση απέναντι στη γέννηση, η κωμικοτραγικότητα του ομοίου και ο πελαργός που του αποδίδονται περισσότερες ευθύνες από ότι σε κάθε άλλο πτηνό, ενώνονται σε μια πολυμεσική αφήγηση με προβληματισμούς γύρω από τη σχέση γονέα, παιδιού και «ενδιάμεσου». Στο παραμύθι, οι σχέσεις ανάμεσα στα πρόσωπα δημιουργούνται υπό όρους τιμωρίας, εκδίκησης και επιβράβευσης. Έχοντας σαν πρώτη ύλη τα τοπία που η ίδια η ιστορία δημιουργεί και τις αποφασιστικές κινήσεις των πλασμάτων που αλλάζουν την καθιερωμένη διαδρομή και τη μετατρέπουν σε μια δυναμική εκτόνωση με απροσδόκητα αποτελέσματα, δημιουργείται ένα περιβάλλον για αναστοχασμό πάνω στην ατομικότητα και την ομάδα.

Η performance “Yours, Peter” ερευνά μέσα από τη συνθήκη ενός θανατηφόρου ονείρου τη σχέση του ναρκισσισμού και της εκδίκησης που δημιουργείται από την αποφασιστική πράξη ενός πτηνού να διαταράξει την στατικότητα μιας οικογενειακής δομής. Σχέσεις ισχύος και ιεραρχίας, εκφοβισμός και αρχέτυπες συμπεριφορές σε μια παιδική ιστορία εκδίκησης που μεταγλωττίζεται δημιουργώντας ένα σύγχρονο αφήγημα μέσω μιας πολυμορφικής performance η οποία περιλαμβάνει video και ήχο.

Η Ζωή Αντύπα, ενώνοντας το παρόν με το παρελθόν με τη δύναμη της μεταμόρφωσης του σώματος που ως υλικό δημιουργίας αλλά και ως σώμα της δημιουργού σε συνδυασμό με το χώρο και το χρόνο, δημιουργεί μια μετωνυμία, μετατρέποντας το αφήγημα σε μια σωματική εμπειρία όπου το σύμβολο παράγει νόημα και επικοινωνεί το περιεχόμενο του στο θεατή, ενεργοποιώντας ένα «τραύμα» με σκοπό να ιαθεί.

Επιμέλεια: **Βαλεντίνη Μαργαριτοπούλου**



“Yours, Peter”

# Λυδία Λαμπροπούλου

## **New Wave Curiosities**

Το New Wave Curiosities σε καλεί να εξερευνήσεις τον κόσμο μιας σπάνιας συλλογής με μοναδικά και γνήσια αντικείμενα. Πρόκειται για ένα “pop up store” με ιδιότυπα και δυσεύρετα κομμάτια από έγκριτες πηγές. Οχι απομιμήσεις, υποκατάστατα ή ψεύτικα φινιρίσματα. Είναι όλα αυθεντικά. Εξαιρετικά δείγματα του ζωικού, φυτικού και ανθρώπινου βασιλείου, τα οποία οι καλύτεροι ιχνηλάτες θαυμάτων εντόπισαν σε κάθε μεριά του κόσμου. Όλα τα αντικείμενα της συλλογής έχουν ένα κοινό παρονομαστή, είναι μοναδικά στο είδος τους. Όπως εσύ. Πηγάζουν από το παρελθόν και προβάλλουν στο μέλλον. Εξερεύνησε με όλες σου τις αισθήσεις. Με όλη σου την δίψα για επιβράβευση, ανταμείβοντας την περιέργειά σου. Τι είναι αυτό που παρατηρείς και τραβάει την προσοχή σου;

Επανορίζοντας την αξία που δίνουμε στα αντικείμενα και του τι επιλέγουμε να παρατηρήσουμε, προσεγγίζουμε τα κοινωνικά ταμπού μέσα από καλλιτεχνική ματιά, φέρνοντας στην επιφάνεια βαθύτερα αλλά καθημερινά ζητήματα τα οποία γνωρίζουμε αλλά επιλέγουμε να αγνοήσουμε. Αναζητώντας τον ορισμό του θαυμαστού αντικειμένου και την εκτίμηση της αξίας του, διαπραγματευόμαστε το όριο ανάμεσα στο πραγματικό και το ιδεατό.. Το κύρος που ένα αντικείμενο έχει ή του έχουμε προσδώσει, την ιστορία ή την κατασκευασμένη μνήμη, την ονομαστική αξία ή την αύρα της παρουσίας του.

Ένα statement για αυτά που επιλέγουμε και τι τελικά αξιώνουμε. Είναι όλη η τέχνη εντελώς άχρηστη ή το φαινομενικά άχρηστο αποτελεί και αυτό τέχνη;

Επιμέλεια: **Έλλη - Άννα Περιστεράκη**



**New Wave Curiosities**

# Κωνσταντίνος Παυλίδης, Δημήτρης Παπαδόπουλος

## **IN BETWEEN**

Τι είναι η ύλη; Τι είναι η εφαρμογή; Τι είναι η συμβατικότητα;

Μία έρευνα που επικεντρώνεται περισσότερο στην διαδικασία η οποία επιχειρεί να δημιουργήσει ερωτήματα διευρύνοντας τα όρια μεταξύ σχετικού και αφηρημένου. Δημιουργώντας χώρο στον θεατή να δια δράσει με το γεγονός ως αναπόσπαστο κομμάτι του έργου.

Επιμέλεια : **Κωνσταντίνος Παυλίδης**



## Γεννάδιος Αρβανίτης

Οι επισκέπτες βρίσκουν τον Γεννάδιο Αρβανίτη σε ένα δωμάτιο του ξενοδοχείου να εκτελεί ένα αυτοσχεδιαστικό σύνολο μουσικής και χορού, στενά συνδεδεμένο με την πρακτική Circuit Bending, το οποίο φέρει τον τίτλο «-Τι κάνεις; -Καλά.».

Στην performance, η διάρκεια της οποίας είναι περίπου είκοσι λεπτά, σε πρώτο πλάνο παρουσιάζεται επάνω σε ψηλό βάθρο η εγκατάσταση «Μαστοστοιχία» κι όπισθεν της εγκατάστασης βρίσκεται ο καλλιτέχνης συνοδεία φλογέρας.

Τι είναι όμως η «Μαστοστοιχία»; Είναι ένα παιχνίδι; Ένα μουσικό όργανο; Ένα γλυπτό από πλαστικό;

Η εγκατάσταση του καλλιτέχνη αποτελεί δείγμα της Circuit Bending. Συγκεκριμένα είναι ένα παιδικό παιχνίδι το οποίο αποτελείται από τρία σφαιρικά ανοιχτά τμήματα. Το καθένα φέρει ένα κουμπί παράγοντας έναν ξεχωριστό ήχο, του οποίου το ηχητικό αποτέλεσμα είναι πρωτότυπο και άγνωστο κάθε φορά για τον καλλιτέχνη και το κοινό.

Το Circuit Bending αναφέρεται στην ηθελημένη επέμβαση στο ηλεκτρικό κύκλωμα μιας συσκευής η οποία παράγει τον οποιοδήποτε ήχο, ανατρέποντας το τελικό ηχητικό της αποτέλεσμα. Η συσκευή αυτή μπορεί να είναι ένα synthesizer, ένα Walkman, μια ηλεκτρική κιθάρα ακόμα κι ένα παιδικό παιχνίδι. Η επέμβαση πραγματοποιείται επάνω στις πλακέτες, μέσω της πρόσθεσης ή αφαίρεσης κομματιών, παράκαμψης των διαδρομών του ρεύματος και βασίζεται κυρίως στον πειραματισμό, την εξερεύνηση και την τυχαιότητα. Παρόλο που δείγματα της επέμβασης στα ηλεκτρικά κυκλώματα εντοπίζονται στο παρελθόν, μόλις το 1992 ο Reed Ghazala, επονομαζόμενος «Πατέρας της Circuit Bending», ονομάτισε την πρακτική σε ένα τεύχος του Experimental Musical Instruments Magazine. Η πρακτική τείνει να χαρακτηρίζεται ως δημιουργία μουσικών οργάνων με διεπιστημονικές εφαρμογές.

Έτσι, ο θεατής καλείται να συμμετέχει και να επέμβει στην performance, αλληλεπιδρώντας με την εγκατάσταση, προκαλώντας αλλαγή στην μελωδία που παίζει ο ίδιος ο καλλιτέχνης αφού αυτή συνομιλεί κι ανταποκρίνεται στους τυχαίους ήχους της συσκευής. Η μορφολογία του παιχνιδιού προσομοιάζει το γυναικείο στήθος κι αυτό είναι ένα από τα σημεία ενδιαφέροντος για τον καλλιτέχνη. Το αντικείμενο αυτό έχει πολλαπλές ταυτότητες, όμως ο θεατής καλείται να το δει, να έρθει σε επαφή μαζί του, να το ερμηνεύσει μέσω της δικής του σκέψης και κυρίως να παίξει.

Το αποτέλεσμα είναι αναπάντεχο. Τυχαίοι ήχοι, τυχαίες μελωδίες, τυχαίες κινήσεις δημιουργούν ένα παιχνίδι μεταξύ καλλιτέχνη και κοινού. Όταν ένα παιδί παίζει δεν σκέφτεται διεξοδικά, η φαντασία το κινεί. Ο αυθορμητισμός του αυτός οδηγεί σε απρόσμενα αποτελέσματα. Μάλιστα, όταν πρόκειται για ένα ομαδικό παιχνίδι, αρκεί μόνο η πρώτη γνωριμία, ίσως ένα απλό «Τι κάνεις;» κι όλα ξεκινούν.

Η performance καλεί τον θεατή να διακόψει έστω για λίγα λεπτά τη σύνδεση του με την καθημερινότητα, να κινηθεί διαισθητικά και να γίνει μέρος του παιχνιδιού.

Επιμέλεια: **Ανδριανή Αργυρώ Σφήκα**





Γενάδιος Αρβανίτης

## Αντιγόνη Σαντοριναίου

### «Υβρις - Άτη - Νέμεσις - Τίσις»

Βασισμένη στους πλούσιους σε διδακτικό χαρακτήρα μύθους του Αισώπου και στα προσωπικά της βιώματα, η Αντιγόνη Σαντοριναίου πλάθει τον δικό της κόσμο. Ένας κόσμος φαινομενικά ζωοκεντρικός, ο οποίος όμως κρύβει μέσα του το ανθρωπομορφικό στοιχείο. Ζωικά και ανθρώπινα στοιχεία ενώνονται σε ένα ιδιαίτερο κόσμο που αφηγείται με τη σειρά του, τις δίκες του ιστορίες.

Στον ιδιαίτερο αυτό προσωπικά πλασμένο κόσμο της είναι έντονο και το σημαντικό αρχαιοελληνικό στοιχείο του δράματος. Αυτό προκύπτει μέσα από την περιπλάνηση των θεατών μέσα στο ασφυκτικό περιβάλλον της πόλης-δωμάτιο, καθώς θα προσπαθήσουν να βάλουν μια «λογική» σειρά στην ύβρις- άτη- νέμεσις- τίσις όπου θα προκληθεί. Κατά την Αρχαιότητα υπήρχε η αντίληψη της ύβρις και της συνέπειας της, με βάση τη λογική της παρακάτω ακολουθίας: ύβρις άτη νέμεσις τίσις. Ποιο συγκεκριμένα, όταν κάποιος υπερεκτιμούσε τις δυνατότητες του και φερόταν με αλαζονικό τρόπο διέπρατε ύβρις. Εξαιτίας αυτής της συμπεριφοράς η ηθική, κοινωνική και κοσμική ισορροπία διαταρασσόταν. Η κρίση του και ο νους θόλωνε και έτσι πρόεκυπε η άτη. Λόγο αυτής της συνεχόμενης συμπεριφοράς η νέμεσις, η οργή και η εκδίκηση των θεών ήταν το επόμενο στάδιο. Φυσικά κατέληγε στην τίσις, δηλαδή την καταστροφή και συντριβή του υβριστή. Τίθεται το ερώτημα αν η ύβρις μέσα από τις πράξεις των ζώων και του φυσικού στοιχείου που περιβάλλει το χώρο, είναι ικανή να σταματήσει ή να αποφευχθεί.

Η performer με έμφαση στο φυσικό στοιχείο, δίνει μορφή στους μύθους και αναπαριστά λεπτομερείς πράξεις άλλων όντων, οι οποίες αντικατοπτρίζουν αυτές των ανθρώπων, που οδηγούν συνήθως στην λήξη μιας εγωπαθούς ανάγκης ανάδειξης του εαυτού. Η Αντιγόνη εμπυχνώνει διαφορετικούς ρόλους και εξιστορεί τους μύθους μέσα από λόγια και πράξεις, δίνοντας τους ένα ιδιαίτερο νόημα.

Καλεί τον θεατή να πάρει μέρος σαν αυτούσιο κομμάτι των μύθων αντικρίζοντας έτσι μία ανθρώπινη αντανάκλαση στον φτιαχτό αυτό κόσμο. Μέσα σε αυτή τη διαδικασία ο θεατής θα δει γνώριμα στοιχεία των μύθων όπως ο κόρακας και η αλεπού, ο τζίτζικας και ο μέρμηγκας, ο άνεμος και ο Ήλιος, να αντανακλούνται μέσα στην performance και να αλληλεπιδρούν με φαινομενικά καθημερινά αντικείμενα που προσδίδουν όμως πλέον μια διαφορετική υλικότητα και έννοια.

[...]Όσο δυνάμωνα η λάμψη του ο Ήλιος, ο άνθρωπος έβγαζε κι από ένα ρούχο μέχρι που στο τέλος έμεινε γυμνός[...]. Με αντίστοιχο μεταφορικό τρόπο η performer θα ξεδιπλώσει τους μύθους της, μέχρι να αποκαλυφτεί η «γυμνή αλήθεια» του κόσμου της.

Επιμέλεια: **Αύρα Σωτηροπούλου**



«Υβρις - Άτη - Νέμεσις - Τίσις»

## Ελένη Θεοδωρόπουλου

### **KIDEMONAS - He will always be there for you**

(or How to bodify a chair and chairify a body)

“Ανοίγω το κουτί, μπαίνω μέσα και ξεκινώ να τον κατασκευάζω. Έχει υποσχεθεί να με στηρίζει, να με προστατεύει, να με οριοθετεί, να με καθοδηγεί. Τον έχω ανάγκη, δεν θα μπορέσω να τα καταφέρω χωρίς αυτόν. Ο κόσμος εκεί έξω είναι σκληρός και αδυσώπητος. Γίνομαι κι εγώ δυνατός για να τον αντιμετωπίσω. Εξοπλίζομαι καταλλήλως. Φορώ την πανοπλία μου και είμαι άτρωτος. Και το καλύτερο, υπάρχουν κι άλλοι σαν εμένα. Είμαστε η νέα μαζική δύναμη. Είμαι αισιόδοξος ότι θα κυριαρχήσουμε. Εμείς ενάντια στους Άλλους.”

Ο στόχος της δράσης είναι να δημιουργηθεί μια πραγματική συνθήκη insitu στο δωμάτιο-εργαστήριο "παραγωγής" Κηδεμόνων. Οι Κηδεμόνες είναι το ορθοπεδικό βοήθημα που περιορίζει την ανθρώπινη κίνηση με σκοπό να οργανώσει καλύτερα την κινητική λειτουργία του ατόμου. Είναι το ένδυμα που στηρίζει την σκελετό μέσα από τη δεσμευτική, ορθολογιστική συνθήκη που του προσφέρει. Χωρίς τον Κηδεμόνα οι κινητικές δυνατότητες του ασθενούς κινδυνεύουν να παρεκτραπούν και να οδηγηθούν στο Λάθος.

Οι θεατές θα μπορούν να μπαίνουν στον προσωπικό χώρο του παρασκευαστή κηδεμόνων, στην καθημερινότητα του, ο οποίος/α θα φορά στολή εργασίας και θα διεξάγει μία δουλειά ρουτίνας σε πραγματικό χρόνο, σε φυσική ροή, σε ένα χώρο που θα φαντάζει οικείος στους θεατές.

Μια δουλειά την οποία κάνει συνειδητά ο παρασκευαστής-/α και οι θεατές καλούνται να αναλογιστούν.

Στην ντουλάπα του δωματίου θα κρέμονται σαν ενδύματα - γλυπτά οι κηδεμόνες που θα παρασκευάζονται.

Στην τηλεόραση του δωματίου θα παίζει το βίντεο ολόκληρης της διαδικασίας.

Ιδανικά οι θεατές μπαίνοντας στο χώρο, ταυτίζονται με τον παρασκευαστή και εισάγονται μαζί του/της στο έργο.

Η δράση αποτελεί μία αλληγορική πραγματεία στις έννοιες της προστασίας και ταυτόχρονα του περιορισμού. Βρισκόμενοι στην καρδιά της κλιματικής κρίσης, διανύοντας το 3ο έτος της πανδημίας, και εισερχόμενοι σε μία νέα βάνουση πολεμική εποχή, αυτή η περφόρμανς αναπαριστά ανάγλυφα και σωματικά το αφήγημα περί ολικού ελέγχου, συμμόρφωσης στους κανόνες και προσωπικής ευθύνης, κυριαρχίας και εργαλειοποίησης του φόβου, και περιορισμού της ανυπακοής.

Επιμέλεια: **Φαίη Τζανετουλάκου**



**KIDEMONAS - He will always be there for you**

# Μάγδα Λαμπροπούλου

## Soundprint

«Όπου κι αν βρισκόμαστε, αυτό που ακούμε είναι κυρίως θόρυβος.  
Αν τον αγνοήσουμε, μας ενοχλεί.  
Αν τον ακούσουμε, γίνεται συναρπαστικός».

John Cage

Οι ήχοι αποτελούν ένα κρίσιμο σημείο αναφοράς για τον άνθρωπο, καθώς του επιτρέπουν να αποκρυπτογραφήσει το περιβάλλον του και να λειτουργήσει με ασφάλεια μέσα σε αυτό. Ο ήχος καθιστά δυνατή την εύρεση του προσανατολισμού κάποιου στον χώρο. Η σιωπή, ως μια ιδιαίτερη συνθήκη, έχει τη δύναμη να μεγεθύνει και τον πιο αδύναμο ήχο, να μετατρέψει ένα οικείο χώρο σε ανοίκειο. Η καθημερινότητα μας είναι γεμάτη από δυνατούς και αδύναμους ήχους, αστείους και τρομακτικούς, ανακουφιστικούς και ενοχλητικούς. Άλλοτε προέρχονται από τη συναισθηματική μας διάθεσή και άλλοτε την προκαλούν νιώθοντας χαρά, λύπη, αμηχανία, ανασφάλεια και αγωνία. Στο έργο Soundprint το δωμάτιο γεμίζει με απροσδόκτους ήχους μέσα από τη διάδραση της performer και του κοινού, δημιουργώντας παράλληλα ένα κινησιο-ηχητικό ψυχογράφημα των επισκεπτών. Η Μάγδα Λαμπροπούλου, ορμώμενη από προσωπικά της βιώματα, όπου ήπιοι ήχοι της διέφευγαν για χρόνια, στοχεύει στη δημιουργία μιας γέφυρας επικοινωνίας μεταξύ των συμμετεχόντων και της ίδιας, μέσω της ενσυναισθητικής τους ταύτισης με την βαρηκοΐα. Σε αυτό το δωμάτιο κανείς δε θα περπατάει αθόρυβα, κανένα βήμα δε θα μείνει μυστικό, κανένα σώμα δεν θα μείνει βουβό. Αντιθέτως, θα προδίδεται η κάθε τους κίνηση.

Επιμέλεια: **Μαρία Ξυπολοπούλου**







ROOM	ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ	ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ
101	Mario Banushi	Mario Banushi, Χρυσή Βιδαλάκη, Ξένια Ντάνια
104	Μαρίνα Τσιρώνη	Μαρίνα Τσιρώνη, Άρτεμις Σαρτζετάκη, Αθανασία Τσάτσου, Βαγγέλης Νάνος, Μαρίνα Μαρκουλή
106	Ανδριανή Αργυρώ Σφήκα	Γεννάδιος Αρβανίτης
107	Φαίη Τζανετουλάκου	Ελένη Θεοδωρόπουλου
108-109	Μαρία Ξυπολοπούλου	Μάγδα Λαμπροπούλου
111	Μαργαρίτα Καταγά	Αναστάσης Παναγής Μελέτης, Φλώρα Βάβουλα
112	Έλλη - Άννα Περιστεράκη	Λυδία Λαμπροπούλου
113	Νάσια Καλαμάκη	Αλεξάνδρα Αναγνωστοπούλου
116	Αφροδίτη Αναστοπούλου	Σπυριδούλα Γκέκα
117	Κωνσταντίνος Παυλίδης	Κωνσταντίνος Παυλίδης, Δημήτρης Παπαδόπουλος
118	Αύρα Σωτηροπούλου	Αντιγόνη Σαντοριναίου
119	Εύα Κέκου	Νίκη Γρυλλάκη
120	Βαλεντίνη Μαργαριτοπούλου	Ζωή Αντύπα



PERFORMANCE 2022  
**ROOMS** +  
CONTEMPORARY ART EXHIBITION

Ευχαριστούμε πολύ όσους συμμετέχουν  
σε αυτή τη διοργάνωση,  
τους Επιμελητές, τους Καλλιτέχνες  
και ασφαλώς το Ξενοδοχείο St George Lycabettus  
και την Οικογένεια Ειρήνης Βασιλοπούλου  
για τη θερμή φιλοξενία που μας παρέχει για ακόμα μια φορά  
και για το σταθερό ενδιαφέρον τους για τη Σύγχρονη Τέχνη  
και τη συνεχή και πολύπλευρη υποστήριξη  
και προβολή Πολιτιστικών δραστηριοτήτων.

Copyright Αίθουσα Τέχνης Καππάτος

Μάρτιος 2022

Φωτογράφιση: Nikos Libertas

Επιμέλεια Καταλόγου: Yellow Fish design (Φωτεινή Κάτσα)

PERFORMANCE 2022  
**ROOMS** +  
CONTEMPORARY ART EXHIBITION

**13 Επιμελητές παρουσιάζουν 18 Performers**

Kappatos Gallery, 12 Athinas st., 10554 Athens

T: +30 210 3217931, F: +30 210 3212745

gallery@kappatosgallery.com

www.kappatosgallery.com

Pantheon Cultural Non Profit Company

12 Athinas st., 10554 Athens T: +30 6932463131

pan8eon@otenet.gr

www.athensartresidency.com

